

Sygnatura akt VI U 181/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2017 roku

sprawy z odwołania E. W.

od decyzji z dnia 28 lutego 2017 roku, znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o wypłatę świadczenia po zmarłym

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 28 lutego 2017 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje E. W. prawo do niezrealizowanego świadczenia za grudzień 2016 roku po zmarłym M. W.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 181/17 UZASADNIENIE

Ubezpieczona E. W. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 28 lutego 2017 roku, w której organ rentowy odmówił jej wypłaty niezrealizowanego świadczenia rentowego za miesiąc grudzień 2016 roku po zmarłym synu M. W.. Wniosła o zmianę decyzji wskazując, iż syn pozostawał na jej stałym utrzymaniu.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że skarżąca nie udowodniła, iż jej zmarły syn pozostawał na jej utrzymaniu. Posiadał on bowiem własne źródło utrzymania w postaci renty w wysokości 967,80 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. był synem ubezpieczonej. Urodził się (...). Orzeczeniem z dnia 4.08.2016 roku lekarz orzecznik ZUS uznał, że M. W. jest całkowicie niezdolny do pracy oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji do dnia 31.08.2019 roku. Decyzją z dnia 24.08.2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. W. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz zasiłek pielęgnacyjny z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji do dnia 31.08.2019 roku. Wysokość renty ustalono na kwotę 882,56 zł brutto, zaś wysokość zasiłku pielęgnacyjnego na kwotę 208,67 zł brutto. Wysokość świadczenia do wypłaty stanowiła łączna kwota 967,80 zł.

W dniu 10 grudnia 2016 roku M. W. zmarł. Dnia 20 lutego 2017 roku jego matka E. W. złożyła wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia rentowego po zmarłym synu za miesiąc grudzień 2016 roku. Decyzją z dnia 28 lutego 2017 roku organ rentowy odmówił jej wypłaty żądanego świadczenia.

E. W. pobiera emeryturę w wysokości 1 354,72 zł. Jest wdową.

/ bezsporne /

M. W. chorował na tętniaka mózgu. Pozostawał na utrzymaniu skarżącej, mimo otrzymywania świadczenia rentowego. E. W. ponosiła koszty związane z prywatną rehabilitacją syna w wysokości 500,00 zł miesięcznie oraz koszty związane z zakupem leków dla syna w kwocie 250,00 – 300,00 zł miesięcznie. Nadto, kupowała dla syna kosmetyki: mydła w płynie, szampony. Kupiła dla syna rower w kwocie 100,00 zł i wózek inwalidzki. Celem zapewniania synowi bieżących potrzeb (zakupu leków, kosmetyków, środków czystości) ubezpieczona zaciągała pożyczki w banku. Łączy koszt pogrzebu syna wyniósł 7 255,80 zł. Skarżąca, po uzyskaniu zasiłku pogrzebowego w kwocie 4 000,00 zł, na pokrycie pozostałych kosztów pogrzebu – 3 255,80 zł zaciągnęła kredyt w banku, w kwocie 800,00 zł. Skarżąca ponosiła comiesięczne koszty związane z utrzymaniem mieszkania w wysokości około 500,00 zł. Z tytułu wydatków na leki syna ubezpieczona otrzymywała raz w roku zwrot z urzędu skarbowego w wysokości 140,00 – 200,00 zł.

Comiesięcznie koszty utrzymania zmarłego M. W. przewyższały kwotę należnego mu świadczenia rentowego wraz ze świadczeniem pielęgnacyjnym.

dowód: zeznania ubezpieczonej E. W. k. 16-16v

zeznania świadka L. L. k. 16v

faktury, przekaz pocztowy, rachunek k. 7

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 136 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887; dalej jako ustawa), w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Zgodnie zaś z art. 71 ustawy, rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) ubezpieczony (emeryt lub rencista) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania;
- 2) spełniają odpowiednio warunki określone dla wdowy i wdowca w art. 70 ust. 1 i 2 oraz, co do wieku, również w art. 70 ust. 5.

Świadczenie należne po zmarłym uprawnionym do renty wypłaca się innemu członkowi rodziny tylko wtedy, gdy spełnia on warunki do uzyskania renty rodzinnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10.09.1997 roku, III AUa 1/97, PP 1998), lub gdy zmarły pozostawał na utrzymaniu członka rodziny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17.01.1997 roku, III AUa 166/96, OSA 1997, z. 11-12, poz. 47).

W sprawie, mając na uwadze wysokość świadczeń uzyskiwanych przez ubezpieczoną i jej zmarłego syna, przyjął należy, iż zmarły nie przyczynił się do utrzymywania swojej matki. Tym samym wnioskodawczyni nie była uprawniona do renty rodzinnej po M. W..

Wobec powyższego zbadać należało czy zmarły pozostawał na utrzymaniu odwołującej. Na tę okoliczność sąd dopuścił i przeprowadził dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, dokumentów złożonych do akt sprawy oraz zeznań ubezpieczonej i świadka. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika

jednoznacznie, iż zmarły pozostawał na utrzymaniu swojej matki. Dokumenty, z których wynika wysokość wydatków ponoszonych na leki, środki higieny dla zmarłego, potwierdzili swoimi zeznaniami zarówno wnioskodawczyni jak i świadek (zięć skarżący). Organ rentowy nie przedstawił zaś żadnych dowodów przeciwnych. Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonej i świadka albowiem były one spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Znajdowały potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by odmówić tym zeznaniom wiarygodności. Nie mają oni w ocenie sądu żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Zmarły otrzymywał świadczenie rentowe, jednakże w najniższej wysokości. Jego wysokość nie zaspokajała wszystkich potrzeb związanych z jego utrzymaniem, rehabilitacją, zakupem niezbędnych leków, środków czystości, wyżywienia, innych pomocy (specjalistycznego łóżka, wózku inwalidzkiego) czy kosztów utrzymania mieszkania. Potrzeby zmarłego znacznie przekraczały jego dochody. Tym samym przyjąć należało, iż mimo otrzymywania własnego świadczenia rentowego, M. W. pozostawał na utrzymaniu matki.

Za osoby pozostające na utrzymaniu innych członków rodziny w rozumieniu art. 136 ustawy uważa się osoby, które bądź to nie mają żadnych własnych świadczeń emerytalno – rentowych, bądź też pobierają wprawdzie takie świadczenia, ale w najniższej wysokości przewidzianej ustawą, a koszt zaspokajania ich usprawiedliwionych potrzeb jest znacznie wyższy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19.01.20-05 roku, III AUa 2766/03, OSA w Katowicach 2005, Nr 3, poz. 12). A zatem okoliczność pobierania przez zmarłego renty nie stanowi sama przez się przeszkody do przyjęcia, że pozostawał on na utrzymaniu matki.

W ocenie Sądu odwołująca sprostała obowiązkowi określonymu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c. albowiem podnoszone przez nią argumenty co do wadliwości spornej decyzji ZUS znalazły potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach sprawy oraz zeznaniach świadka i odwołującej, którym to nadał przymiot wiarygodności.

Z uwagi na to, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. przyznał ubezpieczonej prawo do niezrealizowanego świadczenia.

SSO Tomasz Korzeń